

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci navrhovatelů: **a) J. P. a b) J. P.**, oba zastoupeni JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovo náměstí 28, Praha 2, proti odpůrci: **obec Nová Ves**, se sídlem Nová Ves 154, zastoupena Mgr. Davidem Záhumenským, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 3, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ředitelství silnic a dálnic České republiky**, se sídlem Na Pankráci 56, Praha 4, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy schváleného Zastupitelstvem obce Nová Ves dne 26. 7. 2021, č. 3/7/2021, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky a) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2022, č. j. 55 A 10/2022-183,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Navrhovatelka **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Navrhovatelka **je povinna** zaplatit odpůrci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti **8 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Davida Záhumenského.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Předmětem sporu v projednávané věci je zákonnost opatření obecné povahy č. 1/2021 - územního plánu obce Nová Ves, schváleného usnesením zastupitelstva odpůrce ze dne 26. 7. 2021, č. 3/7/2021 (dále jen „napadené opatření“).

[2] Navrhovatelé podali u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) návrh na zrušení napadeného opatření v celém rozsahu, případně pouze v jeho části specifikované v návrhu. Krajský soud však posuzoval návrh pouze v rozsahu pozemků ve vlastnictví navrhovatelů. V části jejich návrh odmítl, neboť odpadl předmět řízení, jelikož rozsudkem ze dne 23. 2. 2022, č. j. 43 A 85/2021-86, krajský soud zrušil část napadeného opatření; v části, v níž je na pozemcích p. č. XA a p. č. st. XB v katastrálním území Nové Ouholice vymezena plocha R – „rekreace“, jej zrušil; ve zbytku žalobu zamítl.

[3] Soud dospěl k závěru, že důvod, pro nějž byly pozemky navrhovatelky p. č. XC, XD, XE a XF v katastrálním území Nové Ouholice zařazeny do smíšeného nezastavěného území, je vymezen zcela jasně. Pokud jde o samotný smysl regulace, není sporu o tom, že zamezení výstavby na pozemcích v záplavovém území předchází případnému ohrožení života, zdraví a majetku při povodních, což je naprosto racionální a legitimní cíl. Zdůraznil, že není povolán k tomu hodnotit, jaký způsob regulace by byl nejlepší. V daném případě je zřejmé, že pořizovatel i odpůrce vycházeli z podrobných podkladů, jejichž respektování vyžadoval i dotčený orgán a správce vodního toku a Povodí Vltavy; zastavitelné plochy vymezili v souladu s pravidly stanovenými v těchto podkladech. V případě pozemků navrhovatelky shledal krajský soud relevantní důvod pro změnu jejich využití. Věcné řešení týkající se pozemků obsažené v územním plánu nebylo nezákonné či nepřiměřené, rozhodnutí o námitce bylo odůvodněno dostatečně.

[4] K námitce diskriminace pozemků navrhovatelky vůči ploše Z03, která se také nacházela v záplavovém území, soud uvedl, že pozemky a plocha Z03 se nachází v odlišné situaci, přičemž rozdílné zacházení s nimi sleduje rovněž legitimní cíl. Z odůvodnění napadeného opatření plyne faktická změna poměrů v území (existence protipovodňových opatření), která zakládá racionální předpoklad, že by pozemky v této ploše neměly být ohroženy ani stoletou povodní. Vzhledem k rozdílům mezi pozemky navrhovatelky a plochou Z03 soud neshledal v postupu odpůrce žádné prvky libovůle či diskriminace ve vztahu k navrhovatelce.

[5] Také u pozemku p. č. XG v katastrálním území Vepřek shledal krajský soud změnu regulace legitimní a odůvodněnou. Ze stanoviska Ministerstva dopravy plyne požadavek na stanovení koridoru pro zkapacitnění dálnice D8 a rozšíření silnice I/16 na šířkové uspořádání 2+1. Stejný požadavek uplatnilo také Ředitelství silnic a dálnic ČR. Je tedy zřejmé, že změna sleduje veřejný zájem na zkapacitnění pozemních komunikací, uskutečnění zkapacitnění bylo prověřeno studiemi a koridory jsou v územním plánu vymezeny v souladu s výsledky těchto studií.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Navrhovatelka (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Podle stěžovatelky krajský soud neaplikoval algoritmus přezkumu opatření obecné povahy zavedený judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z tohoto důvodu považuje

pokračování

napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Odpůrce musí zachovávat určitou kontinuitu a případné změny v náhledu na podobu územního plánu musí řádně odůvodnit. Tomu však v napadeném opatření nedostál. Krajský soud zcela ignoroval odkazy na judikaturu, kterou stěžovatelka uváděla ve svém návrhu. Dotčené pozemky byly vedeny jako zastavitelné plochy. V napadeném opatření však odpůrce zvolil opačnou strategii; zabýval se omezením zastavitelných ploch a jejich minimalizací v záplavovém území. V tomto shledává stěžovatelka zjevnou libovůli odpůrce, jelikož změnil zcela přístup k rozvoji území obce, aniž by toto rozhodnutí řádně odůvodnil.

[8] Krajský soud se dle jejího názoru pasoval do role pořizovatele územního plánu, neboť doplňoval nedostatečnou argumentaci odpůrce. Krajský soud pak neposuzoval napadené opatření podle stavu v době jeho vydání, založil část svého odůvodnění na existenci aktivní zóny záplavového území; ta však byla stanovena opatřením obecné povahy Krajského úřadu Středočeského kraje, které bylo vydáno až po platnosti napadeného opatření.

[9] Odpůrce pak postupoval diskriminačně vůči pozemkům stěžovatelky ve srovnání s plochou Z03. Krajský soud opět neposuzoval napadené opatření podle stavu v době jeho vydání, jelikož přihlédl k tomu, že plocha Z03 byla vyňata ze záplavového území Q100. Ta z něj byla však vyňata až po dni vydání napadeného opatření.

[10] Také u pozemku v katastrálním území Vepřek upozorňuje stěžovatelka, že krajský soud vystupoval v roli pořizovatele územního plánu, neboť za odpůrce odůvodňuje napadené opatření.

[11] Odpůrce se ve vyjádření ztotožnil s krajským soudem při postupu přezkumu napadeného opatření. Řádně a přezkoumatelně vypořádal veškeré námitky. Souhlasil s posouzením věci krajským soudem. Odůvodnění změny využití plochy zahrnující stěžovatelčiny pozemky podle jeho názoru odůvodnil dostatečně.

[12] V replice stěžovatelka shrnula svou argumentaci z kasační stížnosti, na které setrvala, přitom však zpochybnila kvalitu napadeného rozsudku.

[13] V duplice odpůrce zdůraznil změnu ohledně změny aktivních záplavových území.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou, a je tedy projednatelná.

[15] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Shledal, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný, neboť splňuje požadavky judikatury kladené na odůvodnění soudního rozhodnutí (nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, či ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, případně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Z rozsudku je patrné, jak soud o návrhu rozhodl, jaké důvody jej k tomu vedly a na jakých úvahách založil své závěry. Rozsudek krajského soudu není ani vnitřně rozporný.

[18] Předmětem nyní souzené věci je zákonnost opatření obecné povahy č. 1/2021 - územního plánu obce Nová Ves, schváleného usnesením zastupitelstva odpůrce ze dne 26. 7. 2021, č. 3/7/2021 (dále jen „napadené opatření“).

[19] Stěžovatelka namítala, že krajský soud při přezkumu nepostupoval podle algoritmu stanoveného pro přezkum opatření obecné povahy. Meritorní soudní přezkum opatření obecné povahy vycházel z pětistupňového algoritmu, vyjádřeného již v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/2006 Sb. NSS. Tento postup spočívá v pěti krocích. Soud při přezkumu postupuje od prvního kroku k dalšímu s tím, že pokud u některého z kroků shledá důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy, aplikací dalších kroků se již nezabývá. V současné době se však použije již přímo zákon (§ 101a a násl. s. ř. s.) a není třeba vycházet z výše uvedeného pětistupňového algoritmu. Přezkum je ovládan dispoziční zásadou a plný „pětistupňový přezkum“ se proto uplatní toliko v případě, že navrhovatel všechny jeho kroky zahrne do návrhových bodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 174/2015-72).

[20] Krajský soud tedy postupoval správně, pokud posoudil napadené opatření pouze s ohledem na žalobní body stěžovatelky.

[21] Územní samosprávné celky uplatňují a vykonávají při rozhodování o rozvoji svého území právo na samosprávu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11), jež garantuje Ústava České republiky (čl. 8). Do územní samosprávy spadají záležitosti s převážně místním nebo regionálním dopadem, jejichž úprava je v zájmu obce a jejích občanů, přičemž obec je územní celek, který pečuje o všestranný rozvoj svého území a potřeby svých občanů a při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem [§ 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)]. Přijatý územní plán představuje nástroj, kterým obec ovlivňuje využití pozemků nacházejících se na jejím území. Jedná se tak o vyjádření jejího práva na samosprávu a uvážení v přístupu k jejímu rozvoji. V procesu územního plánování tak dochází k vážení řady různých (často odlišných nebo dokonce protichůdných) zájmů soukromých (individuálních či skupinových) i veřejných. Výsledkem musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje výkon práva na samosprávu daného územního celku.

pokračování

[22] Rozhodnutí obce ohledně využití jednotlivých pozemků a ploch však nemůže být zcela svévolné. Musí mimo jiné respektovat také požadavek na kontinuitu rozvoje obce. Územní plánování nemůže být činností zcela nahodilou, nepředvídatelnou a svévolnou. Je proto žádoucí, aby se pořizovatel územního plánu snažil respektovat územní plány předchozí. V zájmu právní jistoty a legitimního očekávání je tedy třeba respektovat kontinuitu územního plánování. Požadavek na kontinuitu však není absolutní, zejména nesmí znemožnit revizi existujícího stavu. Nelze totiž přehlížet též protichůdný princip dynamiky územního plánování, jenž požaduje reagovat na aktuální podněty a potřeby. Opačný přístup by znamenal vyprázdňení práva obce regulovat rozvoj zástavby na svém území (např. rozsudek ze dne 2. 11. 2022, č. j. 10 As 175/2022-87, rozsudek ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 AOs 2/2012-53, nebo ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 155/2014-73.)

[23] Jak soud již shora zdůraznil, přijetím územního plánu či jeho změny dochází prakticky vždy k určitému dotčení na vlastnickém právu soukromých osob, neboť vymezení konkrétní plochy pro určitý účel s sebou nese nemožnost změnit stávající využití nemovitosti pro jiný, než územním plánem předvídaný účel. Úkolem soudu v rámci přezkumu zásahu do práv stěžovatelky je proto, za splnění dalších podmínek, zjistit, zda si pořizovatel územního plánu nepočínal zjevně svévolně či diskriminačně, zda úkoly a cíle, které prostřednictvím územního plánu naplňuje, jsou legitimní a zákonné, a zda se v případě omezení vlastnických práv jedná o omezení v nezbytně nutné míře, vedoucí rozumně k zamýšlenému cíli a je činěno nejšetrnějším možným způsobem.

[24] Úlohou soudu v řízení o zrušení územního plánu je poskytovat ochranu před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů. Úkolem soudu není určovat, jak má být určité území využito, a aktivně tak dotvářet územní plánování. Při hodnocení zákonnosti změny územního plánu se musí soud řídit zásadou zdrženlivosti [takto např. již rozsudky ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS, ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 AOs 2/2012-53]. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. bod 114 rozsudku ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103). Nejvyšší správní soud poukázal ve své judikatuře i na to, že při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace se řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS). Ke zrušení (namítané části) opatření obecné povahy by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření alespoň v relevantní části.

[25] Stěžejní argumentace stěžovatelky mířila proti vynětí pozemků v jejím vlastnictví ze zastavitelných ploch. V tom spatřuje porušení kontinuity v rozhodování o využití zastavitelných ploch, které nebylo řádně odůvodněno. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu v tom, že její námitky odpůrce dostatečně a přezkoumatelně vypořádal.

[26] Nejvyšší správní soud připomíná, že územní plán je třeba přezkoumávat komplexně (a to i ve vztahu k vypořádání jednotlivých námitek). Rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, je součástí odůvodnění opatření obecné povahy (§ 172

odst. 5 věta pátá správního řádu), a proto je třeba vnímat je ve vzájemné souvislosti (viz rozsudek ze dne 9. 7. 2020, č. j. 10 As 100/2018-48).

[27] Jak správně zdůraznil krajský soud, z odůvodnění napadeného opatření zcela jasně plyne, že odpůrce tímto opatřením přehodnotil svůj přístup k rozvoji bydlení v obci. Je zřejmá snaha odpůrce revidovat a omezit zastavitelné plochy s ohledem na reálné možnosti rozvoje obce z hlediska sociální soudržnosti, kapacity veřejné infrastruktury a ochrany krajinného rázu a charakteru obce. Jako příklad lze uvést str. 116 odůvodnění napadeného opatření; zde odpůrce rozebírá důvody pro revizi a případné omezení zastavitelných ploch s ohledem na skokový nárůst počtu obyvatel v posledních letech a s tím spojené problémy s infrastrukturou a veřejnou vybaveností obce. Napadeným opatřením tak má primárně dojít k omezení těchto negativních dopadů, a to právě omezením zastavitelných ploch a přednostním využitím proluk v nyní zastavěném území. Dalším naprosto racionálním důvodem pro přehodnocení rozsahu a umístění zastavitelných pozemků na území obce je snaha omezit zastavitelné pozemky nacházející se v aktivních záplavových územích (obec se totiž nachází v bezprostřední blízkosti řeky Vltavy).

[28] Výše uvedené obecné cíle napadeného opatření (nového územního plánu) je třeba vnímat ve spojitosti s vypořádáním námitek stěžovatelky odpůrcem. Tyto obecné pasáže odůvodnění napadeného územního plánu slouží k vysvětlení toho, jak odpůrce přistupoval k regulaci svého území jakožto celku. Stěžovatelka mu pak vyčítá přílišnou obecnost vypořádání námitek. Nicméně odpůrce pouze stručně aplikoval obecná východiska stanovená napadeným opatřením na konkrétní pozemky stěžovatelky. Ačkoliv stručně, však jasně a přezkoumatelně vysvětlil úvahy, které vedly k vymezení dotčených pozemků jako nezastavitelných. Je zřejmé, že rozhodující skutečností, která vedla ke změně zastavitelnosti pozemků, byla právě existence záplavového území Q100 a zahrnutí území do ploch se středním a vysokým stupněm povodňového ohrožení.

[29] Nejvyšší správní soud shledal, v souladu s názorem krajského soudu, důvody uvedené v napadeném opatření jako dostatečné. Ačkoliv jsou některé úvahy v odůvodnění napadeného opatření obecného charakteru, ve svém celku představují rozumnou argumentaci, která dostatečně odůvodňuje změnu ve využití dotčených pozemků. Odpůrce zcela zjevně nepostupoval při vydávání napadeného opatření svévolně. Ze závažných věcných důvodů dospěl k potřebě změny využití území oproti předchozí regulaci.

[30] Existenci záplavového území shledává kasační soud jako dostatečný (rozumný a nikoliv excesivní) důvod ke změně využití dotčených pozemků. Požadavek na kontinuitu územního plánování nesmí znemožnit revizi existujícího stavu a praktickou „konzervaci“ situace území navždy. Krajský soud stěžovatelce velmi podrobně popsal souvztažnost mezi jednotlivými částmi odůvodnění napadeného opatření. V tomto postupu soudu nelze spatřovat nahrazení činnosti odpůrce, tak jak uvádí stěžovatelka. Krajský soud „nesuploval“ řádné odůvodnění napadeného opatření, pouze v mezích soudního přezkumu stěžovatelce popsal důvody, které ho vedly k závěru o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného opatření a námitek stěžovatelky.

[31] Stěžovatelka namítala, že krajský soud nevycházel ze stavu v době vydání napadeného opatření, tak jak vyžaduje § 101b odst. 3 s. ř. s. Zejména měl vycházet

pokračování

z opatření obecné povahy Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 19. 11. 2021, kterým správní orgán stanovil aktivní záplavové zóny. To však bylo vydáno až po napadeném opatření. Nejvyšší správní soud však musí konstatovat, že krajský soud správně vycházel pouze z návrhu daného opatření, se kterým však počítal odpůrce také v napadeném opatření. Zcela dostatečně a přesvědčivě pak uvedl, proč bylo možné vycházet pouze z návrhu opatření o stanovení aktivních záplavových zón, a nemusel vyčkat vydání finálního opatření. Pouze na okraj pak konstatoval, že opatření o stanovení aktivních záplavových zón plně odpovídá jeho návrhu, ze kterého vycházel odpůrce v napadeném opatření.

[32] Výše uvedené úzce souvisí s další stěžovatelčinou námitkou. Ta tvrdí, že postup odpůrce vůči jejím pozemkům byl ve srovnání s plochou Z03 diskriminační, jelikož i ta se nachází v záplavovém území Q100. Krajský soud však správně přihlédl k odůvodnění napadeného opatření. Z připomínek Povodí Vltavy plyne, že na plochu Z03 se vztahují protipovodňová opatření. Po jejich vybudování je daná plocha méně ohrožena. Stěžovatelčiny pozemky a plocha Z03 tedy nejsou zcela zjevně ve stejném postavení, poněvadž u plochy Z03 je ochrana proti povodním. Koneckonců ani Povodí Vltavy nemělo připomínku vůči existenci zastavitelné plochy v tomto území (na rozdíl například od plochy Z11, která byla v návaznosti na připomínku Povodí Vltavy vypuštěna ze zastavitelných ploch). Stěžovatelka vytýkala krajskému soudu, že tuto otázku zhodnotil v rozporu s požadavkem na posouzení napadeného opatření podle stavu v době jeho vydání. S tímto názorem Nejvyšší správní soud nesouhlasí; z napadeného rozsudku je zřejmé, že soud přihlédl právě k plánované existenci protipovodňových opatření zřejmé z odůvodnění napadeného opatření a k návrhu opatření o stanovení aktivních záplavových zón. Krajský soud tedy správně posoudil, že úprava obsažená v napadeném opatření nemá diskriminační povahu vůči stěžovatelce; nenachází se totiž ve stejné ani podobné situaci, pokud jde o ohrožení povodněmi.

[33] K pozemkům v lokalitě Vepřek Nejvyšší správní soud pouze stručně uvádí, že obsahově shodná stanoviska Ministerstva dopravy a Ředitelství silnic a dálnic obsahuje také napadené opatření. Stěžovatelčina argumentace, že se o nich mohla relevantně dozvědět až z napadeného rozsudku, je tak zcela nedůvodná. Kasační soud připomíná, že na odůvodnění napadeného opatření je třeba nahlížet jako na celek, nikoliv odděleně tak, jak to účelově činí stěžovatelka.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení vycházel Nejvyšší správní soud z usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, podle

něhož žalované správní orgány mají, v případě že se nechají právně zastupovat, právo pouze „na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (např. územního plánu) vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem ani potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitého soudního řízení.“

[36] Odpůrce je relativně malou obcí bez příslušného odborného personálu, proto mu soud přiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Zástupce odpůrce učinil v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní služby, spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti a vyjádření k replice stěžovatelky [§ 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tyto úkony mu náleží mimosmluvní odměna dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 6 200 Kč a paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 600 Kč. Jelikož je zástupce odpůrce plátcem daně z přidané hodnoty, je třeba zvýšit přiznanou odměnu o částku 1 428 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Částku ve výši 8 228 Kč je navrhovatelka povinna zaplatit odpůrci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Davida Záhumenského.

[37] Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti žádnou povinnost, s jejímž splněním by jí vznikly náklady řízení. Nejvyšší správní soud tedy dle § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu